

[Handelsministeren.]

Maade, end Tilfældet hidtil har været, i hvert Fald i visse Egne af Landet. Spørgsmaalet er blevet rejst af Roedyrkerne og fremført overfor mig, og i den Betænkning, der er afgivet af Folketingsudvalget, vil man se, hvorledes Folketinget har stillet sig til dette Spørgsmaal. Man har i Betænkningen henstillet til Handelsministeren, at Melisprisen af Fabrik forhøjes med $\frac{1}{2}$ Ø., altsaa fra 32 til $32\frac{1}{2}$ Ø., for derigennem at skabe Mulighed for en for Roedyrkerne tilfredsstillende Ordning af Fragtspørgsmaalet. Desuden har man henstillet til mig — Loven er jo en Bemyndigelseslov for Handelsministeren — i Overenskomstperioden at forhøje Maksimalprisen for Melis af Fabrik fra 36 til 37 Ø.

Det er blevet sagt, at det bliver Forbrugerne, der kommer til at betale Omkostningerne ved denne Sukkerordning. Heroverfor maa jeg udtrykkelig fremhæve, at vel kan der blive Tale om, at Forbrugerne kan komme til at betale en *noget* højere Melispris, men det er ogsaa muligt, at de vilde komme til at betale en *meget* højere Melispris, hvis vi ikke fik denne Sukkerordning. Thi ingen kan vide, hvad Sukkerpriserne kan løbe op til i Løbet af de kommende 18 Maaneder, og naar man tager i Betragtning, at Sukkerpriserne i tidligere Perioder har ligget langt, langt højere, ogsaa paa et Tidspunkt, da vi ikke havde en devalueret Krone, vil man forstaa, at det ingenlunde er givet, at Sukkerpriserne her i Landet ikke under frie Forhold kan komme over 36—37 Ø. pr. kg af Fabrik. Man kan derfor ikke ubetinget sige, at denne Sukkerordning betyder en Belastning af Forbrugerne; tværtimod kan man hævde, at denne Ordning betyder, at Forbrugerne er sikrede imod at komme til at betale en Pris, der ligger over 37 Ø.; den Pris, de kommer til at betale, vil komme til at ligge mellem 32, eventuelt $32\frac{1}{2}$, og 37 Ø. Jeg har i Folketingsudvalget udtalt, at jeg vil prøve paa at faa en ny Aftale med Sukkerfabrikkerne, saaledes at de indvilger i, at Melisprisens Minimum forhøjes med denne halve Øre, og at Fragtspørgsmaalet ordnes paa en bedre Maade, i hvert Fald paa en saadan Maade, at det kan tilfredsstille den Del af Roedyrkerne, som nu føler sig mindre tilfredse, samt at Maksimalprisen forhøjes fra 36 til 37 Ø.

Der er ogsaa i Folketingsudvalget rettet Henstilling til mig om at drage Omsorg for, at de Eksportvirksomheder, der bruger Sukker, ikke kommer til at lide ved denne

Ordning, men faar Lejlighed til som hidtil at købe deres Sukker til Verdensmarkedets Priser. Jeg kan her ligesom i Folketinget give Tilsagn om, at noget saadant vil ske; det er overhovedet ikke Hensigten at lægge de Fabrikker, som fremstiller kondenseret Mælk, Hindringer i Vejen for Import af Sukker til den Fabrikation, her er Tale om, det kan de gøre som hidtil, de er jo underkastet Statens Tilsyn og faar Tolden eftergivet ved Eksporten.

Selvfølgelig vil jeg ogsaa tage alt skyldigt Hensyn til, at den sædvanemæssige Transithandel — et Spørgsmaal, der ogsaa har været nævnt i Folketingsudvalget — kan finde Sted uden nogen Gene. Ligeledes vil jeg udtale her, hvad jeg ogsaa har udtalt i Folketinget og i Folketingsudvalget, at de Industrier, som bruger betydelige Mængder af Sukker — det er ikke saa faa, der er Tale om —, vil kunne faa Sukker til Priser, der i det væsentlige svarer til dem, de vilde være kommet til at betale, hvis man ikke havde haft nogen Sukkerordning. Men jeg har overfor disse Industrier hævdet, at det Sukker, de skal forbruge, maa importeres af De danske Sukkerfabrikker, formentlig som Raasukker, hvis der skal importeres; hvis der ikke bliver produceret tilstrækkeligt her i Landet, er der ingen Rimelighed i til disse Virksomheder at indføre færdigt Sukker, saa er det rimeligst at indføre Raasukker. Den Raffinering, der saa skal finde Sted, giver jo ogsaa Beskæftigelse.

Det foreliggende Lovforslag er et Forslag af meget stor Betydning, det har Ærinde til mange, mange Tusinde Mennesker her i Landet, ikke blot Forbrugerne, men Dyrkere af Jord, Landarbejdere og Fabriksarbejdere — det er 14 000 til 15 000 Mennesker, som paa den ene eller den anden Maade kommer i Betragtning rent beskæftigelsesmæssigt. Jeg kunde nævne mange andre Interesser end dem, jeg her har nævnt, der varetages ved, at man; saa vidt det overhovedet er gørligt, sikrer, at Landet selv bliver i Stand til at producere det Sukker, det har Brug for. Det er meget betydelige Mængder, det drejer sig om, sidste Aars Forbrug opgøres til ca. 182 Mill. kg, altsaa 182 000 Tons. Deraf regner man, at der til kondenseret Mælk bruges 8 000—9 000 Tons, den øvrige Industri forbruger 11 000—12 000 Tons, til industrielt Forbrug er der saaledes i alt Tale om ca. 20 000 Tons. Resten bruges i Husholdninger, Restaurationer o. s. v. Det drejer sig altsaa om et meget stort Sukkerfor-